

ἀναγάλλισμα τό, Ζάκ. κ.ά. — ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 139 ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 180 (Ἑβδομαδ. Τύπ. 24/6/3 Ἰουνίου 1934) — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγαλλιάζω. Παρὰ Βλάχ. ἀναγαλλίαμα. **Αναγάλλισσι** 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: "Ολοὶ νοιώθαμε ἀναγάλλισμα (Ἑβδομαδ. Τύπ. ἔνθ' ἄν.). Τὰ μέτωπά τους ἀνεύσανε παρθένα ἀναγαλλιάσματα ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν. || Ποίημ.

Μὰ μόνο τότε θενὰ εἰπῶ πῶς χόρτασα ὡστόσο
καὶ τότε μ' ἀναγάλλισμα τὰ χέρια θὰ σταυρώσω
ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀναγαλλισμός ὁ, ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 47 ΚΚρυ-
σταλλ. Ἔργα 2,17 ἀνεαλλισμός Νάξ.(Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγαλλιάζω.
Αναγάλλισσι 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Παράξενο βράμα
'ν' ὁ ἀνεαλλισμός πῶχει κ' εὐτὴ τοοὶ μέρες εὐτὲς Ἀπύρανθ.
|| Ποίημ.

Καὶ τ' ἄνθη της βοσκολογᾶ καὶ παίρνει τὸν ἀχνό τους
καὶ διαλαλεῖ μ' ἓνα βοητὸ τὸν ἀναγαλλισμὸ του
ΚΚρυσταλλ. ἔνθ' ἄν.

Μὲ τῆς ζωῆς τοῖς ὁμορφίαις μ' ἀγάπη ἀναγαλλιάζει
καὶ μύριες χύνει εὐωδίαις τὸν ἀναγαλλισμὸ της
ΣΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν.

ἀναγαλλιστής ὁ, ἀμάρτ. Θηλ. ἀναγαλλιάστρα
ΓΔούρας ἐν Ἀνθολ. Η' Αποστολίδ. 80

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγαλλιάζω.
Ὁ προξενῶν ἀγαλλίασιν, εὐφροσύνην: Ποίημ.
ὦ, τὰ πάντα καλὰ κ' εὐλογημένα,
ὄνειρο κ' ἡ ζωὴ κάτω ἀπ' τὴ θεία
τῆς ἄνοιξης ἀναγαλλιάστρα αἰθρία.

ἀναγανγὰ ἡ, Πελοπν. (Λακων.) ἀναγανία Τσακων.
Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἀγανγὰ. Κατὰ
Δέφνερ Λεξ. ἐκ τοῦ ἀναγωνία.

Ὁδὸς πρὸς τὰ ἄνω ἄγουσα, ἐλικοειδὴς ὁδὸς μὲ καμπὰς
ἔνθ' ἄν.: Δρόμος μὲ ἀναγανγὰς Λακων. Συνών. ἀγανγὰ 2.
Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀναγανγὰς καὶ ὡς τοπων. Ἀρκαδ.

***ἀναγανγὰφι** τό, ἀναγανγὰθι Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγανγὰ.
Μικρὰ ὁδὸς πρὸς τὰ ἄνω ἄγουσα ἐλικοειδὴς.

***ἀναγαντζῶμα** τό, ἀναγαντζῶμα Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγαντζώνω.

Ἡ διὰ τῶν χειρῶν ἀναρρίχησης.

***ἀναγαντζώνω**, Μέσ. ἀναγαντζώνομαι Ἡπ. — Λεξ.
Αἰν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γαντζώνω, παρ' ὁ
καὶ σγαντζώνω.

Ἀναρριχῶμαι πιανόμενος ἀπὸ τινος πράγματος ὡς ἀπὸ
γάντζου.

ἀναγάπητος ἐπίθ. Πόντ.(Κερασ. Τραπ.) — ΓΔροσίν.
Φωτερ. σκοτάδ. 109 — Λεξ. Δεξ. Μπριγκ. Δημητρ. ἀνα-
γάπητος Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀνεγάπητος Πόντ. (Σάντ.)
ἀναγάπητος Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀγάπητος Νίσυρ.
Πόντ. (Τραπ.) ἀγάπητος Πόντ. (Τραπ.) ἀάπητος
Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀγαπητός. Ὁ τύπ.
ἀναγάπηστος καὶ παρὰ Σομ., ἐσχηματίσθη δὲ ἐκ τοῦ
στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ἀγαπιστός < ἀγαπίζω,
ὁ παρὰ τὸ ἀγαπῶ. Εἰς τὸ ἀγάπητος τὸ ἀρκτικὸν α
προσέλαβε σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ
τόνου. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2α.

1) Ὁ ἀνάξιος νὰ ἀγαπᾶται, ὁ μὴ ἀγαπώμενος ἔνθ' ἄν.:
Ἀγάπητον παιδὶν Νίσυρ. Ἀναγάπητον παιδὶν ἔνθ' ἄν. Κερασ.
Ἀτέ πα νιό γυναῖκα ἔνθ' ἄν. ἀναγάπητος ἔνθ' ἄν. (καὶ αὐτὴ τί
λογῆς γυναῖκα εἶναι! δὲν ἀγαπείνεται) Τραπ. || Ποίημ.

Βασιλοκόρη, ἀναγάπητη, ἄκλαυτη!
ΓΔροσίν. ἔνθ' ἄν. 2) Δυσειδής, ἄσχημος Πόντ.(Τραπ.):
Ἀναγάπητον παιδὶν ἔθ' (ἔχει). 3) Ὁ μὴ συμφιλιωθείς μετὰ
τινος Λεξ. Πρω. Δημητρ.: Εἶναι ἀκόμη ἀναγάπηστοι.

ἀναγγέλλω Χίος ἀνεγγέλλω Χίος ἀναγγέλνω Ἡπ.
ἀνεγτζέλλω Χίος

Τὸ ἀρχ. ἀναγγέλλω = φέρω ἀγγελίαν.

1) Ὑπενθυμίζω χάριν ζητῶν οἶονεὶ ἀνταμοιβὴν Ἡπ.:
Τί μὲ κανες καὶ μοῦ τὸ ἀναγγέλνεις; Μεγάλο πρᾶμα μὲ κανες;
τί μοῦ τὸ ἀναγγέλνεις; Πβ. ἀναπιάνω, ἀποχτυπῶ.

β) Ὁνειδίζω τινὰ Ἡπ. 2) Παρακινῶ τινὰ νὰ κάμῃ
τι καλὸν ἢ κακὸν Χίος: Κάνεις ἔνθ' ἄν. φταίγει, μόνον εὐτὸς
ποῦ τὸν ἐνεγτζέλλεν.

ἀνάγγρεια ἡ, ἀμάρτ. ἀνέγγρεια Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγγρίζω ὑποχωρητικῶς.

Κάθε πρᾶγμα ποῦ προξενεῖ ἐνόχλησιν: Μὴν κάθ' ἑ
αὐτὲς τοῖς ἀνέγγροις. Πβ. ἀνάγγρισι, ἀνάγγρισμα.

ἀναγγρίζω Λευκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Μεγα-
λόπ.) ἀναγρίζω Προπ. (Κύζ.) ἀναγγρίζου Σκῦρ. ἀνα-
γρίζω Πελοπν. (Λεβετσ.) ἀνεγγρίζω Θράκ. (Σηλυβρ.) Χίος
ἀνιγρίζου Σάμ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ἀγγρίζω.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἐρεθίζω, παρορμῶ τινὰ Λευκ. Σάμ.
Χίος: Ἰκεῖνους τοὺν ἀνέγγροις κ' ἔκαμι αὐτὸ Σάμ. Μὴν τὸν
ἀνεγγρίζης τὸ σκύλλο νὰ μὴ χυμῆξῃ ἀπάνω σου Χίος.
Συνών. ἀγγρίζω 1, ξαγγρίζω, ξαναγγρίζω, παραγ-
γρίζω. β) Κινῶ τὴν ὄρεξιν τινος πρὸς ἀπόλαυσιν
ἀρεστοῦ αὐτῷ ἀντικειμένου Λευκ. Προπ. (Κύζ.) Σκῦρ.:
Μ' ἀνάγγριες τὴν τσαὶ θέλου τσ' ἄλλο Σκῦρ. 2)
Φέρω εἰς τὸ μέσον, ἀνακινῶ ζητήματα προκαλοῦντα
δυσαρέσκεια Πελον. (Ἀρκαδ.): Ἀναγγρίζει δουλειές.
3) Ὑπενθυμίζω τι κατὰ τὴν ὁμιλίαν Πελον. (Βούρ-
βουρ. Μεγαλόπ.).

Β) Μέσ. 1) Καθίσταμαι δριμύτερος, ὀξύτερος Θράκ.
(Σηλυβρ.): Ἀνεγγρίστηκαν οἱ πόνοι. 2) Ὁργῶ πρὸς
συνουσίαν, ἰδίᾳ ἐπὶ τράγων Σάμ.: Ἀνιγρίστηκαν τὰ τραγιά.
Συνών. ἀγγρίζω 2.

ἀνάγγρισι ἡ, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγγρίζω.

1) Ἐρεθισμός, ἐπὶ πληγῆς: Ἐκαμα ἀνάγγρισι καὶ πρή-
στηκε τὸ χέρι μου. 2) Πρόκλησις, ἀφορμή: Αὐτὸς ἔδω-
κεν ἀνάγγρισι καὶ τσακωθήκανε. Συνών. ἀνάγγρισμα 2.
Πβ. ἀνάγγρεια.

ἀνάγγρισμα τό, ἀμάρτ. ἀνέγγρισμα Χίος ἀνέγγρια-
σμα Σάμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγγρίζω.

1) Ἐρεθισμός Χίος: Μὴν πᾶς τὴν τσῶρα, τὸ ἀνέγγρισμα ποῦ
ἔχει ὁ σκύλλος θὰ σὲ δαγκάσῃ. 2) Πρόκλησις, προκλη-
τικὴ ἐπίδειξις Σάμ. Συνών. ἀνάγγρισι 2.
Πβ. ἀνάγγρεια.

ἀναγέλασμα τό, Κρήτ. Κύπρ. Πάρ. Πελοπν. (Βούρ-
βουρ. Λακων.) Πόντ. (Ἰνέπ.) κ.ά. — ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι
ἀνέμ. 48 — Λεξ. Κομ. Περίδ. Βυζ. Δημητρ. ἀνεγέλασμα
Λ. Κρήτ. ἀνεγέλασμα Κάρπ. ἀνέλασμα Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγελάω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ.

